

Тримаю небо за рожевий край.
Крилаті верби кличуть у дорогу.
Зухвала злива змила всі тривоги....
Я не сказала осені прощай.

У житті – як на довгій ниві:
То нещасні ми, то щасливі,
То штормить, то шепоче спека,
То ми близько, а то далеко.

Добрих злидні знаходять злими.
Рідні вчора стають чужими.
Ділять спадщину, славу, владу.
Вірні шовком гаптують зраду.

Марять спокоєм, прагнуть волі.
Злікувавши старі мозолі,
Натирають нові до крові
І ненависть несуть з любові.

У житті – як на довгій ниві...
Де вже тут розібратись живо:
Хто правий, хто і в чому грішний.
Тож і судить нехай Всевишній.

прохромлюю змія списом
розумію
або він мене або я
земля ще не вродила
толерантного змія
зібравши нерви
в тугезний вузлик
цілюся в очі
нехай не бачить
нової жертви
а змій регоче

на запах крові
повзе тварюка
а кров повсюди
я ціпенію
від його рику
тікайте люди
а люди сходяться
кругом мене
з мечами й кіллям
мовчки
нараз
забивають
падлюку змія
дух переводжу
ось де він
казковий лицар
поклали усмішки до ніг
і розійшлися

* * *

у кожного соняшника своє небо
він укривається ним як ковдрою
застеляє
як розкішну оксамитову скатертину
під пишні хлібини хмар
скромно пов'язує
розвінчану і побожно схилену голову
сповиває у клаптики небесної блакиті
кожну гостродзьобу зернинку
а увечері
коли рої бджіл над соняшниками
стають зірками
одягає зоряну вишиванку
і прямує в найсолодші сни
щоб ступивши на світанковий поріг
ти врешті збагнув:
У КОЖНОГО СОНЯШНИКА СВОЄ НЕБО